

ΑΛΕΞ
ΣΚΑΡΟΥ

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ
ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

2001 2010 4912 1941 1194 2066

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΩΝ ΜΑΓΙΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

1889, Λονδίνο

Η Σαλίνα Βίκραμ δεν έχει γεννηθεί ακόμη. Θέλει άλλα εκατόν τριάντα χρόνια. Θα γεννηθεί όμως. Ο αληθινός εαυτός μου. Είναι πολύ παράξενη αίσθηση, ξέρετε... Νιώθω σαν κάτι εξωπραγματικό, σαν φάντασμα.

Η Σαλ χάζευε την πρωινή κίνηση της οδού Φάρινγκκτον από την «καφετέρια» στο πίσω μέρος του κάρου. Καπνός υψωνόταν από τη μια άκρη της πλατφόρμας, εκεί όπου ο σερβιτόρος καβούρδιζε κόκκους καφέ πάνω από πυρωμένα κάρβουνα. Στην απέναντι πλευρά του πολύβουου δρόμου ένας φούρναρης έστηνε στην άκρη τον παράνομο πάγκο του, έτοιμος να πουλήσει κουλούρια και φραντζόλες ψωμί, πριν έρθει κάποιος αστυνομικός και του πει να τα μαζέψει και να φύγει.

Η Σαλ έπιασε την κούπα του καφέ και με τα δύο χέρια, απολαμβάνοντας τη ζεστασιά και χαζεύοντας τις στριφογυριστές τολύπες του ατμού να υψώνονται και να διαλύονται στην παγερή πρωινή ατμόσφαιρα. Όχι, δεν ένιωθε σαν φάντασμα ακριβώς... μάλλον σαν άυλο πνεύμα μιας ζωής που δεν είχε ξεκινήσει ακόμη· μια ψυχή που περίμενε υπομονετικά να γεννηθεί το σωστό σώμα για να μπορέσει να αγκιστρωθεί από αυτό και να το ολοκληρώσει.

Όμως, χωρίς εκείνο το σώμα, χωρίς την αληθινή Σαλίνα Βίκραμ, ήταν αιώνια καταδικασμένη να είναι μια χαμένη ψυχή.

Τελικά, τώρα που το καλοσκεφτόταν... ναι, ήταν σαν φάντα-

σμα. Μια χαμένη ψυχή. Άφησε κάτω την κούπα της και πήρε το στιλό της. Ένα μοντέρνο στιλό διαρκείας. Κανονικά δε θα έπρεπε να το χρησιμοποιεί έξω από τη στοά. Ωστόσο, το γαντοφορεμένο χέρι της το έκρυβε καλά και ούτως ή άλλως ήταν η μοναδική πελάτισσα στην «καφετέρια».

Ξέρω ότι η Μάντι και ο Λίαμ δεν έχουν αποφασίσει ακόμη τι πρέπει να κάνουμε. Εγώ όμως ναι. Πιστεύω ότι η ιστορία θα πρέπει να μείνει αμετάβλητη. Κι αν κάποια στιγμή στο 2070 καταλήξουμε να αφανιστούμε, τότε έτσι πρέπει να γίνει. Αυτή είναι η μοίρα μας.

Δεν μπορείς να ξεφύγεις από το πεπρωμένο. Δεν μπορείς να ξεγελάσεις τη μοίρα. Αν έτσι είναι γραφτό να συμβεί, τότε πρέπει να το αφήσεις να συμβεί. Έχω δει πάρα πολλές εναλλακτικές εκδοχές του παρόντος και του μέλλοντος, και τώρα πια ξέρω πως υπάρχουν πολύ χειρότερα ενδεχόμενα από αυτό.

Η Σαλ θεωρούσε μάλιστα πολύ γενναιόδωρο το γεγονός ότι η ανθρωπότητα είχε άλλα εκατόν ογδόντα ένα χρόνια καιρό. Το μόνο που φαινόταν να ενδιαφέρει τους ανθρώπους ήταν πώς θα αποκτούσαν όλο και περισσότερα πράγματα. Ξεζούμιζαν τον πλανήτη, σαν τα παράσιτα που ρουφούν το αίμα του ξενιστή τους. Όταν έμεναν ακόμη στη Νέα Υόρκη, είχε διαβάσει ένα άρθρο στο ίντερνετ σχετικά με μια θεωρία ονόματι «Θεωρία της Γαίας». Το άρθρο έλεγε με λίγα λόγια ότι ο πλανήτης μας λειτουργεί σαν έμβιος οργανισμός και ότι το οικοσύστημα συμπεριφέρεται σαν το βιολογικό σύστημα ενός ζωντανού οργανισμού. Σε αυτή την κλίμακα, οι άνθρωποι μοιάζουν με ακάρεια, με μικρόβια που ζουν πάνω στην επιδερμίδα τους. Κοινά βακτήρια. Κατ' επέκταση, ίσως οι μεταβολές στις μετεωρολογικές συνθή-

κες, η κλιματική αλλαγή, να αποτελούσε αντίδραση του οργανισμού σε αυτούς τους ερεθιστικούς παράγοντες.

Η Σαλ δεν ασπαζόταν απόλυτα αυτή τη θεωρία, αλλά ήταν μια εύστοχη μεταφορά. Σε τελική ανάλυση, αυτό που μετρούσε ήταν ο πλανήτης. Αυτή η ντελικάτη γαλάζια σφαίρα μέσα σ' ένα χωρίς ζωή άπειρο σύμπαν. Αν ήταν πραγματικά ο μοναδικός τόπος στο σύμπαν που φιλοξενούσε ζωή, τότε η διατήρηση αυτού του βιοχημικού ατυχήματος δεν ήταν πολύ πιο σημαντική από τη διατήρηση ενός και μόνο μεμονωμένου είδους; Οι δεινόσαυροι είχαν την εποχή τους. Τα θηλαστικά είχαν την εποχή τους. Οι άνθρωποι είχαν κι αυτοί την εποχή τους, και σίγουρα κάτι άλλο θα ακολουθούσε μετά.

Αυτός ο τρόπος σκέψης είχε κάτι πολύ καθησυχαστικό: Η ζωή θα συνεχιζόταν και μετά το 2070. Απλά όχι για τους ανθρώπους. Όμως, πριν συμβούν όλα αυτά, πριν έρθει το πλήρωμα του χρόνου για την ανθρωπότητα, θα γεννιόταν ένα κορίτσι με το όνομα Σαλίνα Βίκραμ, που θα ζούσε μια γεμάτη και, αν όλα πήγαιναν καλά, ευτυχισμένη ζωή. Όσο ευτυχισμένη, τέλος πάντων, μπορεί να είναι μια ζωή μέσα σ' έναν κόσμο μολυσμένο και εξαντλημένο, που πλήττεται από λιμούς και πλημμύρες.

Η Σαλ ήπια άλλη μια γουλιά καφέ. Καθώς χάζεψε τον φούρναρη να στήνει την πραμάτεια του στην άκρη του δρόμου, συνειδητοποίησε πως η ίδια τουλάχιστον –αν όχι και οι άλλοι– είχε ήδη μια αποστολή, ένα σχέδιο δράσης. Μπορεί ο Λιάμ, η Μάντι και ο Ρασίμ να εξακολουθούσαν να αναρωτιούνται τι υποτίθεται ότι έπρεπε να κάνουν στο εξής, αυτή όμως ήξερε.

Ο Γουολντσάιν έχει δίκιο. Η ιστορία πρέπει να ακολουθήσει την προδιαγεγραμμένη πορεία της, κι ας μη μας αρέσει το πού θα μας οδηγήσει αυτό τελικά. Δε γίνεται να την αλλάξουμε. Και δε θα τους αφήσω να το κάνουν.

Ο **Νιαμ Ο'Κόντορ** έπρεπε να πεθάνει
στο ναυάγιο του *Τιτανικού* το 1912.

Η **Μάντι Κάρτερ** έπρεπε να πεθάνει
σε αεροπορικό δυστύχημα το 2010.

Η **Σαλ Βικραμ** έπρεπε να πεθάνει σε πυρκαγιά το 2026.

Όμως και στους τρεις δίνεται μια δεύτερη ευκαιρία – να εργαστούν για μια μυστική υπηρεσία που κανείς δε γνωρίζει την ύπαρξή της, με έναν και μοναδικό σκοπό: να μην αφήσουν το ταξίδι στον χρόνο να καταστρέψει την Ιστορία...

Όταν η Μάντι καταφέρνει να ξεκλειδώσει επιτέλους ένα μέρος από το μυστικό που κρύβει η Μπέκα, οι Φύλακες του Χρόνου αρχίζουν να αντιλαμβάνονται σιγά σιγά ποιος είναι ο πραγματικός σκοπός της ύπαρξής τους. Στην προσπάθεια να βρουν και να ενώσουν όλα τα κομμάτια του παζλ αρχίζουν ένα αγωνιώδες ταξίδι στον χρόνο, που τους οδηγεί στην ανακάλυψη μιας φυλής των Μάγια και ενός αρχαίου αντικειμένου που αποτελεί βασικό δεσμό με το παρελθόν... και το μέλλον. Όμως δεν είναι όλοι οι Φύλακες έτοιμοι να χειριστούν αυτή τη νέα ανακάλυψη, και ένα μέλος της ομάδας, τυφλωμένο από τη μανία του για εκδίκηση, απειλεί να τους καταστρέψει όλους.

ISBN 978-618-03-0884-6

9 786180 308846

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80884